

Lucie Bechynková

OPRAVDOVÉ ZLOČINY SPECIÁL

Co v podcastu nebylo

nastole

Opravdové zločiny speciál

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Bechynková
Opravdové zločiny speciál – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCIE BECHYNKOVÁ

Opravdové zločiny speciál

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Obsah

ALPHABET MURDERS – VRAŽDY PODLE ABECEDY.....	6
VRAŽDA RUSSELLOVÝCH.....	14
AMY FISHER VERSUS JOEY BUTTAUFUOCO.....	24
VIRGINIA MCCULLOUGH: VRAŽDA RODIČŮ.....	32
GARY HILTON: ZTRÁCEJÍCÍ SE TURISTÉ.....	38
SLADKÝ ŽIVOT.....	44
TAYLOR SCHABUSINESS: KRUTÁ MILENKA.....	50
CASANOVA MURDERS – 35 VRAŽD.....	56
TANYA NICOLE KACH – V PODRUČÍ MANIPULÁTORA	62
SEAN VINCENT GILLIS: VRAH ŽEN.....	68
BEZ MOTIVU.....	74
MARTIN TRENNEBORG.....	80
JAK SE TO MOHLO STÁT?.....	86
SPRINGFIELDSKÁ TROJICE.....	94
OSUDOVÁ LÁSKA V ASPENU: PŘÍPAD CLAUDINE LONGET.....	102
TAJEMSTVÍ ZŮSTÁVÁ.....	108
ČERNÁ LABUŤ ASHLEY BENEFIELD.....	114
CHARLES NG – ŠÍLENÝ VRAH.....	122
TRAGICKÝ KONEC ANNIE KASPRZAK.....	130
ÚNOS JAYME LYNN CLOSS.....	142
BRITTANY NORWOOD: VRAŽDA VLULULEMONU ...	148
JOANNA DENNEHY – VRAŽEDKYNĚ MUŽŮ.....	154
JOJI OBARA: VRAH LUCIE BLACKMAN.....	162
RTĚNKOVÝ VRAH.....	168
LUCA VARANI.....	178
WANDA HOLLOWAY: ZÁKEŘNÁ MATKA.....	186
ZMIZENÍ BONNIE HAIM.....	192
RACHEL BARBER: POSEDLOST ŽÁRLIVÉ CHŮVY	198
ROZHOVORY.....	202

**ALPHABET
MURDERS —
VRAŽDY PODLE
ABECEDY**

PŘÍBĚH VRAŽD, KTERÉ SE ODEHRÁVALY V LETECH 1971 AŽ 1973 V ROCHESTERU, PŘIPOMÍNÁ SVÝM OZNAČENÍM JEDNU Z KNIH AGATHY CHRISTIE, ALE POD NÁZVEM SE SKRÝVÁ VELKÉ NÁSILÍ A SPOUSTA ZMAŘENÝCH ŽIVOTŮ.

16. listopadu 1971 byla u silnice spatřena malá dívka mávající na auta. Od pasu dolů byla nahá, ale nikdo jí nezastavil. O pár dní později byla tato holčička nalezena mrtvá. Carmen Colón bylo teprve deset let. Bohužel nebyla jediná, která řádění neznámého sériového vraha nepřežila.

Carmen zmizela kolem půl páté odpoledne poblíž nedaleké lékárny, do níž ji poslala její matka pro léky. Podle svědectví lékárníka dívka dovnitř ještě došla, dala mu recept a rozhodla se na připravované léky počkat venku. Zpátky už se ale nevrátila a nepřišla ani domů. Svědci později policii řekli, že ji viděli nastupovat do osobního auta.

Když už matce připadalo podezřelé, že se dcera nevrací, zavola-la policii a ta začala prohledávat celou čtvrt. Pátrání netrvalo dlouho – jen o dva dny později bylo dívčino tělo nalezeno poblíž před-městí Rochesteru, asi 12 mil od místa, kde byla dívka naposledy spatřena. Policie neměla žádné stopy, a tak se v Rochesteru a okolí začaly objevovat billboardy s výzvou veřejnosti, aby se ozval kdo-koli, kdo by měl o smrti dívky nějaké informace. Byla vypsána od-měna 6 tisíc dolarů. Společnost vlastníci billboardy je poskytla na měsíc zdarma.

SVĚDCI POTVRDILI, ŽE DÍVKU VIDĚLI, JAK UTEKLA Z COUVAJÍCÍHO AUTA ZNAČKY FORD A MÁVALA NA KO-LEMJEDOUĆÍ VOZY. KDYŽ ALE PROJÍŽDĚJÍCÍ VIDĚLI, ŽE ODCHÁZÍ S ŘIDIČEM ZPĚT DO AUTA, NEZASTAVILI. JE-JICH LIKNAVOST A LHOSTEJNOST POBOUŘILA ŠIROKOU

VEŘEJNOST, KTERÁ SE PAK ZAČALA SKLÁDAT NA SLIBOVANOU ODMĚNU.

Dívčiny kalhoty byly později nalezeny u silnice, kde řidiči viděli dívku mávat. Patolog zjistil, že byla znásilněna, kromě toho utržila zlomeninu lebky a jednoho obratle. Následně byla udušena. Na jejím těle se našlo také několik škrábanců.

Dopadení pachatele ale bylo v nedohlednu, a aby toho nebylo málo, bylo nalezeno další tělo...

Zmizení další dívky

Něco přes rok po nálezu těla Carmen se ztratila Wanda Walkowicz, 11letá dívka, kterou 2. dubna 1973 poslala její matka do místního supermarketu pro potraviny. Tam ještě Wanda nakoupila, ale pak beze stopy zmizela. Veřejnost byla v šoku, protože do té doby každý považoval supermarket za bezpečné místo.

Pátrání po Wandě mělo rychlý spád. Policista prohledávající okolí našel její tělo podél příjezdové cesty ke státní silnici 104 ve Websteru, jen pouhých 7 mil od Rochesteru. Podle toho, v jaké poloze se tělo nacházelo, se policie domnívala, že dívka byla vyhozena z jedoucího auta a skutálela se dolů po svahu.

Lidé v okolí dostali strach. Stopy nebyly žádné, kromě svědectví dívčinych spolužáků, kteří dívku s taškou potkali a všimli si hnědému autu, které kolem ní mělo projíždět. Rodiny přestaly své děti posílat do obchodu nebo kamkoli dál od domu. Jediná stopa byly iniciály zavražděných – obě dívky měly jméno a příjmení začínající na stejné písmeno, CC a WW. Přesto policie do poslední chvíle popírala, že by měly obě vraždy něco společného.

Patolog zjistil, že dívka byla sexuálně napadena a pravděpodobně uškrćena provazem nebo pásem z auta. Měla navíc obranná zranění, takže bylo evidentní, že usilovně bojovala o život. Svůj boj ale nevyhrála.

TENTOKRÁT BYLO NA DÍVČINĚ TĚLE NALEZENO TAKÉ SPERMA A OCHLUPENÍ. BYLA OBLEČENÁ A NA JEJÍM ODĚVU FORENZNÍ LÉKAŘ OBJEVIL BÍLÉ KOČIČÍ CHLUPY, COŽ MOHLA BÝT CENNÁ STOPA, PROTOŽE WANDINA RODINA KOČKU NEVLASTNILA. VÍC SE ALE ZJISTIT NEPODARILLO.

Tlak na policii byl čím dál větší, ta se proto rozhodla zřídit anonymní telefonickou linku, kam mohl kdokoli zavolat s informacemi týkajícími se zmizení obou dívek. Odměna za dopadení vraha byla stanovena na 10 tisíc dolarů.

Na tuto linku zavolal svědek, který potvrdil to, co již vypověděli Wandini spolužáci. Prohlásil, že ji viděl, jak se baví s řidičem hnědého auta přes okénko spolujezdce. Řidiče bohužel identifikovat nedokázal.

Další svědek pak na linku oznámil, že Wandu viděl okolo 17:30 u světlého vozu Dodge Dart na Conkey Avenue a řidič ji měl nutit nastoupit do auta.

V září roku 1973 se dokonce policie obrátila na veřejnost prostřednictvím televizního vysílání, kdy rekonstruovala poslední minuty před Wandiným zmizením. Na výzvu o pomoc se ozvaly stovky lidí, ale ani jejich informace vyšetřování nikam neposunuly.

Do třetice

Na podzim 1973 vrah udeřil znovu. 26. listopadu bylo nahlášeno další zmizení malé dívky, jedenáctileté Michelle Maenza. Když se ten den nevrátila ze školy, její matka nahlásila její zmizení. Spolužáci na policii vypověděli, že se vydala k nákupnímu centru hledat ztracenou peněženku. Na cestě byla viděna zhruba v 15:20, policii se pak přihlásila svědkyně, která měla děvče vidět asi o 10 minut později, jak sedí na sedadle spolujezdce hnědého nebo béžového auta.

Policii také kontaktovala žena, která byla přesvědčena, že dívku viděla před restaurací s rychlým občerstvením, což byla podle všeho pravda. Pitva ukázala, že Michelle před smrtí snědla hamburger.

Přihlásil se i řidič motocyklu. Zastavil u světle hnědého auta, které mělo defekt pneumatiky, aby posádce nabídl svou pomoc. Řidič prý však popadl malé děvče za ruku a rychle ji stáhl za svá záda, čímž zakryl i SPZ auta. Motorista pak na svoji obhajobu řekl policii, že řidič měl takový výraz v obličeji, že se ho zalekl a rychle odjel. Dokázal ale muže popsat a policie tak byla schopna sestavit identikit.

DÍVČINO TĚLO BYLO NALEZENO 28. LISTOPADU DOPOLEDNE PODÉL VENKOVSKÉ SILNICE V MAKEDONU, ASI 18 MIL OD ROCHESTERU. I ONA BYLA UŠKRCENA, ZNÁSILNĚNA A MĚLA ROZSÁHLÁ ZRANĚNÍ ZPŮSOBENÁ TUPÝM PŘEDMĚTEM.

Byla nalezena oblečená, na šatech byly opět kočičí chlupy, tentokrát černé barvy. V rukou dívka držela pár lístků ze stromu v okolí místa nálezu, dalo se tak předpokládat, že byla zabita právě tam.

Tentokrát se ale podařilo najít otisk dlaně na dívčině krku a vzorek spermatu na těle a dívčině spodním prádle. Byla znásilněna jedním člověkem.

V tu chvíli už policie připustila, že pachatel může být tatáž osoba jako u předchozích vražd. Postupně bylo vyslechnuto kolem 800 potenciálních podezřelých. Protože všechny dívky byly z rodin z nižších sociálních vrstev, policie jednu chvíli podezírala i zaměstnance sociálních služeb. Mezi společné body patřilo znásilnění, uškrcení a to, že jméno a příjmení začínalo na stejné písmeno. Detektivové ale stále pochybovali, zda je za všemi třemi vraždami jeden pachatel. U první oběti, Carmen Colón, měli podezření, že by dívku mohl unést a zabít i její příbuzný.

Kdo tedy je Abecední vrah?

Z velkého množství původních podezřelých se policie zaměřila jen na pár mužů, kteří skutečně připadali v úvahu. Během jejich vyšetřování byli odhaleni další vrazi a násilníci, kteří sice s vraždami dívek neměli nic společného, ale spáchali jiné hrůzné činy.

Jedním z nich byl Dennis Termini, který mezi lety 1971 a 1973 znásilnil minimálně 14 mladých dívek a žen. Na seznam podezřelých se dostal, protože vlastnil auto běžové barvy a bydlel jen kousek od místa, kde byla naposledy spatřena Michelle Maenza. Navíc se předtím několikrát pokusil unést mladou dívku, což se mu naštěstí ani jednou nepovedlo. Svůj život ukončil střelou do hlavy. Když u něj byla provedena domovní prohlídka a prohlídka jeho auta, na čalounění sedadel v autě se našly bílé kočičí chlupy. V roce 2007 bylo jeho tělo exhumováno, aby byly provedeny testy DNA pro srovnání se vzorky spermatu objeveného na Wandině těle. Nebyla nalezena shoda.

V daném roce už bohužel neexistovaly vzorky z dalších dvou vražd pro nová srovnání.

Mezi podezřelé patřil také strýc první oběti Miguel Colón. Byl bratr Carmenina otce a s její matkou měl prý později poměr. V té době už Carmenini rodiče sice žili odděleně, i tak působilo zvláštně, když místo otce domů chodil strýc.

Pár týdnů před vraždou si Miguel navíc pořídil auto, které odpovídalo popisu svědků projíždějících kolem silnice v době, kdy se Carmen pokoušela utéct. Když policie provedla důkladnou prohlídku auta, zjistila, že bylo celé vyčištěno silným čisticím prostředkem. Podle slov prodejce auta nebyl vůz před prodejem vyčištěn takto důkladně. Navíc se v autě našla hračka, která patřila Carmen, což se ale dalo jednoduše vysvětlit tím, že Carmen se strýcem často v autě jezdila.

Podezřelé bylo i Miguelovo chování. Jen čtyři dny po vraždě odjel do Portorika. Svému kamarádovi tehdy řekl, že musí zmizet,

protože v Rochesteru spáchal něco hodně špatného. Policie ho nakonec musela najít v Portoriku a předvést k výslechu, protože se mu snažil vyhnout. Nakonec se vzdal úřadům v březnu 1972 a s výslechem souhlasil. Nicméně vše popřel a dosavadní důkazy na obvinění nestačily.

Miguel zemřel v roce 1991 ve věku 44 let. Spáchal sebevraždu poté, co při hádce postřelil svoji manželku a bratra.

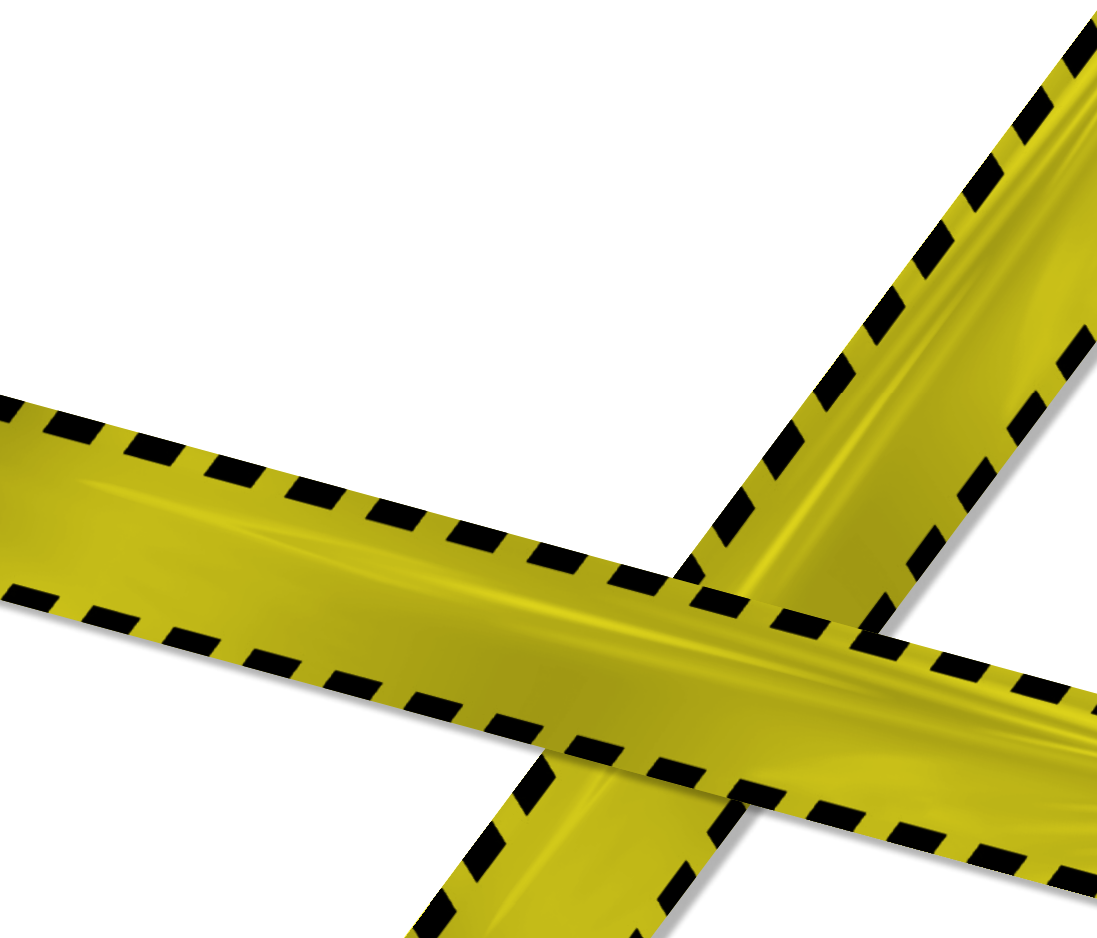
Jako případného Abecedního vraha měla policie v hledáčku také Kennetha Bianchiho. V době vražd pracoval jako prodáváč zmrzliny a v okamžiku zmizení prvních dvou dívek byl zrovna poblíž. Policii se nepodařilo prokázat jeho vinu, ale v roce 1976 se přestěhoval do Los Angeles, kde se svým bratrancem Angelem Buonem spáchal deset vražd. Oběťmi byly mladé ženy a dívky do 28 let.

Seznam podezřelých uzavírá Joseph Naso. V roce 2011, kdy mu bylo 77 let, byl zatčen v Nevadě a následně obviněn z vražd čtyř žen v Kalifornii, které se staly mezi lety 1977 a 1994. Všechny ženy byly dospělé a živily se jako prostitutky. Alarmující bylo, že jejich křestní jméno a příjmení opět začínalo stejným písmenem. V době spáchání vražd tří školaček Naso žil v Rochesteru. Po srovnání jeho DNA se vzorky nalezenými v případě vraždy Wandy Walkowicz byl však ze seznamu podezřelých vyloučen. Za čtyři vraždy v Kalifornii byl ovšem odsouzen k trestu smrti.

Média se jednou začas připomenou s příběhy všech tří dívek a osloví veřejnost, aby se přihlásila s jakoukoli informací, tyto výzvy ale zatím k ničemu novému nevedly. Policie v Rochesteru však prohlásila, že pátrání po pachateli nikdy nevzdá. Je možné, že pravdu se nikdy nedozvíme.

V ROCE 2022 VŠAK TIKTOKERKA ALEXIS ZVEŘEJNILA, ŽE ABECEDNÍM VRAHEM BY MOHL BÝT JEJÍ DĚDEČEK, PROTOŽE VLASTNIL OBCHOD S POTRAVINAMI A BYL JEDNÍM

**Z POSLEDNÍCH, KDO MLUVIL S WANDOU V DEN JEJÍHO
ZMIZENÍ. NAVÍC MĚL DOMA KOČKY. ZATÍM TO ALE VYPA-
DÁ, ŽE SE JEDNÁ POUZE O KONSPIRACI, KTERÁ NEBUDE
NIKDY POTVRZENA.**

The background of the entire image is a crumpled, translucent white plastic surface. Two diagonal strips of yellow caution tape with black dashed borders are placed across the image, one from the top-left towards the middle-right, and another from the bottom-left towards the top-right, framing the central text.

VRAŽDA RUSSELLOVÝCH

CHILLENDEEN V KENTU BYL NAPROSTO POKLIDNOU ČÁSTÍ ANGLIE. OBYVATELÉ SE TAM CÍTILI V BEZPEČÍ, SOUSEDÉ SE NAVZÁJEM ZNALI, BYL TAM KLID A RODIČE SE NEBÁLI POUŠTĚT DĚTI DO PŘÍRODY A LESŮ, ABY SI UŽILY VOLNÝ ČAS S KAMARÁDY. DOSPĚLÍ NEMĚLI STRACH, ŽE BY SE DĚTEM MOHLO NĚCO STÁT. AŽ DO 9. ČERVENCE 1996...

Toho dne šla Lin Russell naproti svým dvěma dcerám, které se vracely ze školy. S sebou na cestu mezi poli a loukami vzala i jejich fenu Lucy. Ani jedna z nich však domů nikdy nedorazila.

Jejich těla byla nalezena v křoví vedle polní cesty v Chillendenu. Lin bylo 45 let, Megan 6 a Josie 9 let. Všechny byly svázány a ubity jakýmsi tupým nástrojem. Místo činu vypadalo tak strašlivě, že policista, který sem dorazil jako první, onen hrůzný obraz ani po letech nedostal z hlavy a sám pak přiznal, že od vyšetřování případu se už v těch místech nikdy nezastavil, vždy tam na něj padla úzkost.

Všechna zranění byla velmi vážná, nebylo divu, že policisté předpokládali, že žádná z obětí nepřežila. Doktor Shaun Russell, otec dívek a Linin manžel, tak byl informován, že přišel o celou svou rodinu. Jaké ale bylo překvapení, když jeden z policistů zjistil, že devítiletá Josie stále dýchá! Okamžitě ji převezli do nemocnice, kde jí však lékaři nedávali velké šance na uzdravení. Kvůli ranám do hlavy nebylo možné určit, jak velké má děvčátko poškození mozku.

Otec tak získal malou naději, že Josie přežije. Možná i díky tomu zvládal celou tragédii o něco lépe. Nemohl propadnout depresi nebo vzdát normální fungování, protože věděl, že jeho dcera ho bude potřebovat.

Policie se zatím snažila vyšetřit celou tragédii a hledala svědky. Moc jich ale nebylo. Nejdůležitější svědkyně ležela v nemocnici a policie tak musela čekat.

ZLOČIN ZASÁHL CELOU MÍSTNÍ KOMUNITU. LIDÉ DOSTALI STRACH. BÁLI SE DĚTI POUŠTĚT VEN, DOPROVÁZELI JE DO I ZE ŠKOLY. MATKY S NIMI ANI SAMY NECHODILY VEN, PROTOŽE POKUD NĚKDO ZVLÁDL SVÁZAT A TÉMĚŘ ZABÍT DOSPĚLOU ŽENU, DVĚ DĚTI A PSA, NEBYL V BEZPEČÍ ASI NIKDO.

Podářilo se najít svědka, který se přihlásil na policejní výzvu, zda v okolí v čase kolem půl páté odpoledne někdo neviděl něco podezřelého. Svědek prý zahlédl muže, jak vystupuje z auta krémové barvy, obezřetně se rozhlíží, pak vyhazuje do křoví jakýsi pytel s odpadky a urychleně odjíždí. To svědka zarazilo, muž se podle něj choval opravdu podivně. Když se šel do křoví podívat a pytel rozbalil, našel v něm na pruhy roztrhaný ručník celý od krve. Policie tak měla další důkazy. Bohužel v tu dobu byly forenzní metody testování DNA zatím v plenkách, proto byly kusy ručníku jen uschovány.

Další svědkyně pak ono krémové auto potkala na silnici vedoucí z Chillendenu a dokázala ho jakžtakž popsat.

Pitva nakonec prokázala, že Lin byla udeřena do hlavy nejméně patnáctkrát, Megan nejméně sedmkrát, obě utrpěly silné fraktury lebky. I Josie utrpěla frakturu lebky. Policie však stále doufala, že právě ona by mohla případ nějakým způsobem posunout dál.

Mezitím policisté zveřejnili identikit pravděpodobného pachatele na základě popisu svědka a také popis auta, kterým měl muž opustit místo činu. Bez výsledku. O případu psaly spousty novinářů, mluvila o něm celá země, ale žádný podezřelý se stále neobjevil. Strach v okolí narůstal.

Josie po čase sice pustili z nemocnice, ale co čert nechtěl, při útoku byla poškozena ta část mozku, která je zodpovědná za řeč, a děvčátko tak nemluvalo.

Podle odborníků chtěla její rekonvalescence čas, kromě léčení fyzického bylo třeba zahojit i rány psychické. Dívka mohla mlčet i z důvodu traumatu, které prožila. Přece jen jí zabili před očima matku a sestru.

V průběhu příštího roku vzrostl tlak na policii, aby pachatele brutálních vražd konečně vypátrala. Vyslechli devět tisíc lidí, přijali téměř tisíc hlášení a identifikovali řadu podezřelých. Jedna osoba byla zatčena, ale později byla propuštěna bez obvinění.

Josie a její otec Shaun se v prosinci 1996 přestěhovali z Kentu, aby začali nový život v severním Walesu. Zranění Josie způsobilo problémy s řečí a na útok si téměř nepamatovala. Až 1. května 1997 poskytla policii svědectví, ale do vyšetřování vnesla spíš zmatek.

Tvrdila, že útočníka potkali na cestě ze školy. Stál u auta, měl kladivo v ruce a po matce požadoval peníze. Ta ale u sebe neměla ani cent, proto nabídl muži, aby šel s nimi domů, že mu doma peníze dá. Pak rychle křikla na Josie, ať utíká pro pomoc.

Muž ale místo toho praštil Josie kladivem, postupně je všechny svázel a zavázal jim oči. Josie jen slyšela, jak matka se sestrou křičí. Po dokončení hrůzného činu díky tomu, že si pachatel myslel, že je i Josie po smrti, nechal je svému osudu a odešel.

Co přineslo další vyšetřování

Toho dne v 16:30 uviděla Isabel Cole hladce oholeného muže střední postavy v tmavě modré baseballové čepici a s kladivem v ruce. O půl hodiny později uviděl Anthony Rayfield běžové auto zaparkované s otevřeným zavazadlovým prostorem. Muž stojící vedle vozu byl malý, světlolasý a šlachovitý, ve věku 35 až 40 let a vypadal rozrušeně. Nicola Burchill viděla běžové auto v 16:45, jeho řidič měl kulatý obličej s buclatými tvářemi.

Pauline Wilkinson viděla dva muže poblíž místa vraždy; jeden měl krátké blond vlasy, zatímco druhý je měl tmavší. Josie sama

vzpomínala, že auto bylo hnědé nebo červené, čisté a řídil ho jediný muž. Byl blondatý, hladce oholený, bylo mu asi 25 let a byl stejně vysoký jako její otec, asi 182 cm. Stone, později odsouzený za tento zločin, byl vysoký asi 170 cm. Bylo mu 37 let, vlasy měl hnědé, ustupující. Měl světlé vousy a řídil bílou toyotu.

Svědectví lidí tak mnoho nepřineslo.

Na místě činu se našly kusy ručníku, na Josiiných plážových botách byly nalezeny vlasy, na Linině těle a kolem něj pak technici objevili červená vlákna a tkaničku, která byla také použita pro svázání obětí. Na krabičce od svačiny se našel otisk. Jinak nic.

Přesně rok po vraždách, 9. července 1997, zoufalá policie dala svolení případ odvíšlat v *Crimewatch UK*, populární televizní show, která ukazuje rekonstrukce dosud nevyřešených nebo v současnosti vyšetřovaných zločinů, s cílem získat informace od veřejnosti.

Zdá se, že tento krok zafungoval, protože policii zavolal doktor Philip Sugarman, psychiatr, který jim řekl o svém pacientovi Michaelu Stoneovi. Sugarman jim sdělil, že Stone měl noční můry, které odpovídaly popisu vražd. O týden později byl Stone zatčen a držen ve vězení v Canterbury. Média začala věřit, že by se snad mohl kruh uzavřít.

Našli toho pravého?

Zatímco Stone a jeho příbuzní čekali, že ho policie po výslechu opět propustí, nestalo se tak.

Naopak, Michael Stone byl obviněn z dvojnásobné vraždy a jednoho pokusu o ni.

Žaloba stavěla hned na několika svědectvích. Stone měl kolegu, jistého Lawrence Caldera, který policii tvrdil, že ho den po vraždách viděl s jeho toyotou bílé barvy, na tričku měl mít skvrny od krve, stejně jako na kalhotách. Když byl ale u soudu podroben křížovému výslechu, ukázalo se, že nemá pojem o čase a dnech. Nebyl

schopen udat, kdy Stonea ve skutečnosti viděl. Jeho tvrzení pak popřela i Calderova přítelkyně Sheree Batt. Ta byla schopna jen říct, že se u nich Stone zastavil asi tři týdny před dnem, kdy byli vyslýcháni, což bylo 24. července 1996. Jejich svědectví tak obhajoba rozprášila. Navíc byl Calder uživatel drog, což mu na kreditu také nepřidalo.

Proti Stoneovi pak svědčili jeho tři spoluvězni. Prvním z nich byl Mark Jennings. Člověk, který byl odsouzen na doživotí za vraždu barmana. Prý se se Stonem bavil o svém činu a ten mu zkušeně poradil, že měl zabít všechny svědky, včetně žen a dětí, pak by neskončil ve vězení. V tomto případě Stoneovi obhájci zjistili, že deník *The Sun* měl za toto svědectví zaplatit sestře Marka Jenningse. Šeptalo se také, že v případě Stoneova odsouzení deník k 5 tisícům liber přidá ještě dalších 10 tisíc.

Dalším vězněm, který přišel se svědectvím proti Stoneovi, byl muž, který skončil za mřížemi na dva roky za zastrašování svědků, Barry Thompson. Prý mu jednou měl Stone při hádce říct, že u Josie udělal chybu, ale že u něj ji rozhodně neudělá!

STONE BYL V PRŮBĚHU VYŠETŘOVÁNÍ NĚKOLIKRÁT STĚHOVÁN Z VĚZNICE DO VĚZNICE. POZDĚJI VYLOŽENĚ ŽÁDAL, ABY BYL UMÍSTĚN NA SAMOTKU, PROTOŽE – JAK ŘEKL SVÉMU PRÁVNÍKOVÍ – MĚL STRACH, ŽE POKUD HO NĚKAM UMÍSTÍ, ZASE SE OBJEVÍ NĚKDO, KDO BUDE TVRĐIT, ŽE SE MU PŘIZNAL.

Jako by kamkoli, kam přišel, měl cizím lidem na potkání vyprávět o tom, jak vraždil.

Všechna předchozí svědectví se podařilo vyvrátit, zbývalo jedno jediné, o které se žalobce opíral po celou dobu soudního procesu. Damian Daley, spoluvězeň z cely sousedící se Stoneovou, vypověděl, že si se Stonem občas povídali přes potrubí vzduchotechniky

a jednoho večera se mu prý Stone přiznal k vraždě ženy a její dceři. Prý ho otravoval jejich pes a že prý ho vzrušovaly plavky, které našel v dívčiných věcech. Dívky totiž měly ten den ve škole plavání, proto i ten ručník, který byl pak použit při vraždách. Na základě tohoto tvrzení to vypadalo, že má policie za mřížemi tu správnou osobu a lidé si tak mohou oddechnout. Jenže...

Forenzní důkazy neseděly. Ukázalo se, že otisk prstu nalezený na krabici od svačiny na místě činu není Stoneův. Žalobce tvrdil, že tkanička, kterou byly dívky svázány, byla určitě Stoneova, protože v době vražd bral Stone drogy a je známo, že k výbavě narkomanů patří právě tkaničky – na přiškrcení paže před vpichem. Jeden konec tkaničky pak narkomani drží zuby, tudíž by na tkaničce měla být DNA ze slin. Byla. Ale opět ne Stoneova.

Soud

Jak novináři, tak příbuzní Michaela Stonea u soudu čekali verdikt nevinnen. Přece není možné odsoudit člověka, který sice má nějakou trestní minulost, ale jediným důkazem proti němu je svědectví vězně, který, jak se ukázalo, byl usvědčený žhář a násilník! Nebo ano?

Porota se 23. října 1998 vrátila po patnácti hodinách rokování s verdiktem vinnen. Hlasovali většinou 10 : 2, svědectví Damiana Daleyho a Barryho Thompsona prý byla velmi přesvědčivá. Soudce pak vynesl rozsudek: tři doživotní tresty.

Jenže pouhý týden po skončení soudního procesu se neodbytní novináři dál pídili po věrohodnosti mužů, kterým se měl Stone údajně přiznat, a deník *The Mirror* přišel se šokující informací v rámci rozhovoru právě s Thompsonem. Ten prozradil, že nic z toho, co pronesl u soudu, nebyla pravda, Stone s ním o vraždách nikdy nemluvil a on si to celé vymyslel.

Stone a jeho obhájce 6. listopadu 1998 podali odvolání. Soud mu 8. ledna 2001 udělil možnost odvolání a nakonec mu trojice soudců odvolacího soudu opravdu povolila obnovu celého procesu.

5. září 2001 začalo u Nottinghamského korunního soudu Stoneovo nové řízení a světe, div se, 4. října 2001 byl Stone shledán vinným z vražd Lin a Megan Russellových a z pokusu o vraždu Josie Russellové, opět většinou 10 : 2.

Přestože obhájce u soudu znovu napadl Daleyho svědectví, který sám o sobě říkal, že lže, kudy chodí, navíc užíval heroin, a přestože měl na krku vážná obvinění, najednou byla proti němu všechna stažena a pobýval na svobodě.

Přesto jeho svědectví stačilo k novému odsouzení a Stone si opět vyslechl u soudu verdikt ve výši tří doživotních trestů.

Obhajoba se okamžitě odvolala a na začátku ledna 2005 získala znovu právo na odvolání.

Dne 19. ledna 2005 však bylo jeho odvolání zamítnuto. V dubnu 2006 podal bezprecedentní právní výzvu k zastavení zveřejňování zprávy o jeho lékařské anamnéze před zabitím s tvrzením, že to představuje porušení jeho práva na soukromí podle Evropské úmluvy o lidských právech.

Dne 21. prosince 2006 uložil soudce vrchního soudu Stoneovi změnu jeho trestu – doživotí s možností odvolání po 25 letech.

Šlo Stonea zachránit?

Případ Michaela Stonea poukázal na hlubší problém. Novináři ve velkém informovali o tom, že nebyl duševně zdravý. Dva roky před vraždami mu byla diagnostikována porucha osobnosti, která se projevovala sklonem k násilí. Nebyl však nikde léčen na denní bázi, protože jeho nemoc byla diagnostikována jako neléčitelná.

Bohužel pro něj se těchto informací během jeho procesu chytili novináři a psali vyslovené lži, jako třeba že lékařům sděloval, že chce vraždit, a oni to neřešili a podobně.

Někteří se změnou zákona snažili dosáhnout toho, aby lidé s neléčitelnými poruchami nebo lidé, kteří odmítají brát léky, byli nuceně léčeni v zařízeních. Odpůrci zákona se obávali toho, že se

pak s nimi budou házet do jednoho pytle lidé, kteří nejsou společností svojí psychickou nemocí nijak nebezpeční, a přesto by na základě zákona mohli skončit v psychiatrických léčebnách.

Nicméně zákon byl schválen v roce 2007 a byl implementován 3. listopadu 2008.

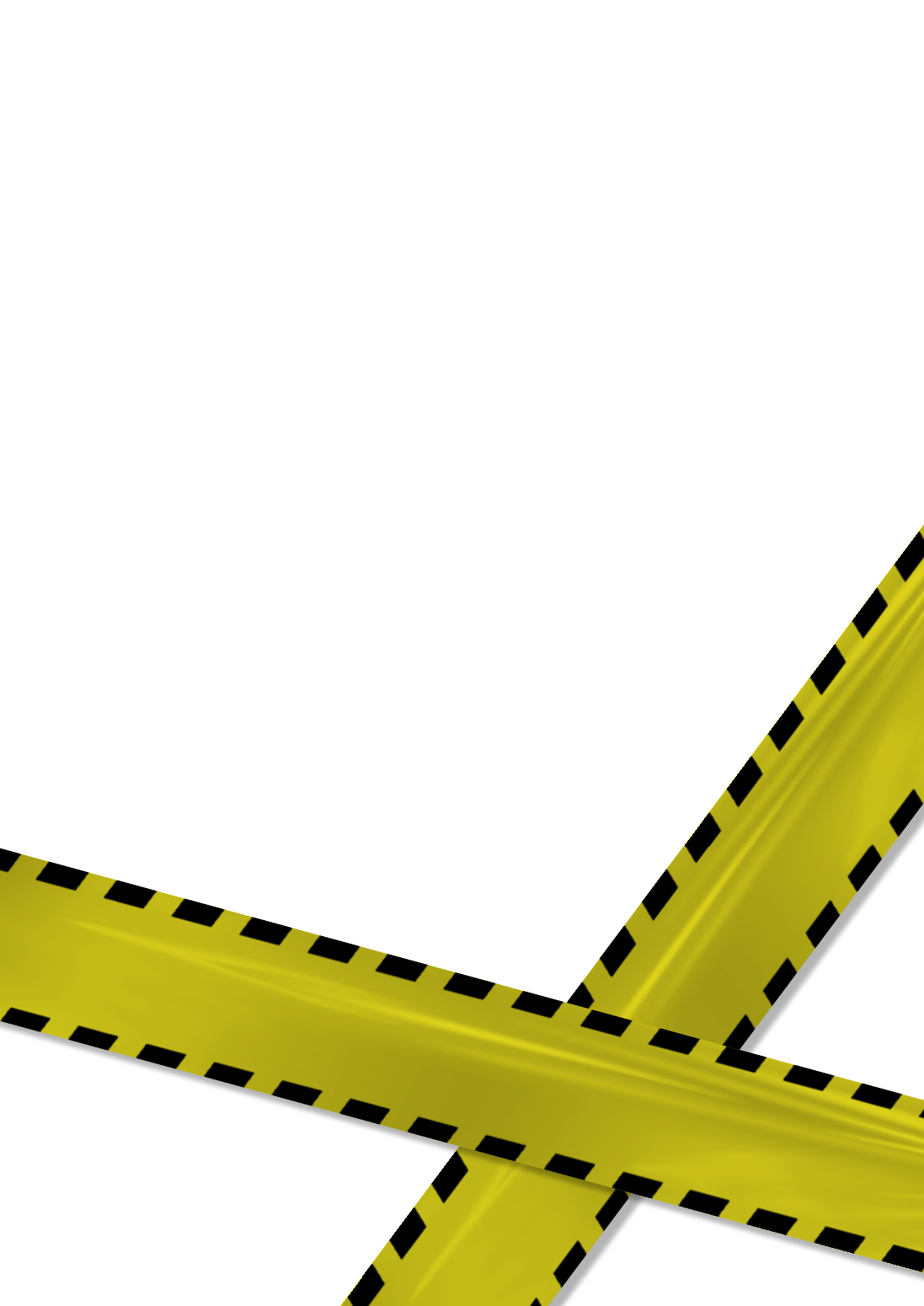
Zlom

Dne 6. února 2022, více než 25 let po vraždách, se k útoku údajně přiznal známý zabiják Levi Bellfield. Právníci Michaela Stonea obdrželi písemné prohlášení, které obsahovalo podrobnosti o tom, co měl na sobě a jak se mu podařilo uniknout.

Bellfield si v současnosti odpykává doživotní trest za vraždu třináctileté dívky v roce 2002 a byl také shledán vinným z další vraždy a pokusu o vraždu.

V roce 2020 byla v policejním skladu nalezena chybějící tkanička, která mohla poskytnout důležitý důkaz DNA a spojit Bellfielda s místem útoku. Nepřinesla ale žádné nové důkazy.

KDYŽ S BELLFIELDOVÝM SVĚDECTVÍM KONTAKTOVAL STONEŮV PRÁVNÍK SOUDCE A KOMORU, JEDINOU BELLFIELDOVOU PODMÍNKOU BYLO, ŽE SE INFORMACE NESMÍ DOSTAT NA VEŘEJNOST, JINAK SVÁ SVĚDECTVÍ POPŘE. DEN POTÉ, CO PRÁVNÍK KONTAKTOVAL SOUD A POLICII, VŠAK INFORMACE UNIKLA DO MÉDIÍ A LEVI BELLFIELD SVÁ SLOVA POPŘEL. PŘESTOŽE PRÁVNÍK MICHAELA STONEA MĚL BELLFIELDEM PODEPSANOU VÝPOVĚĎ, U NÍŽ BYL I ČLEN KOMORY, SOUD JI JAKO NOVÝ DŮKAZ NEUZNAL.

**AMY FISHER
VERSUS JOEY
BUTTAUFUOCO**

KDYŽ MARY JO POTKALA JOEYHO, BYLA TO LÁSKA JAKO TRÁM. ONA KRÁSNÁ, ON ZÁBAVNÝ A ŠARMANTNÍ. CHVÍLI SPOLU RANDILI, ALE JELIKOŽ HLAVNĚ MARY JO BYLA SILNĚ VEŘÍCÍ, CHTĚLA SE BRZY STÁT V DANOU PANÍ – PROTOŽE „KDYŽ MÁ PÁR SEX, MĚL BY BÝT SEZDÁN“ .

A tak se také stalo. Mladí manželé si užívali života, chodili na párty, a protože v té době byly drogy jako třeba kokain na každém rohu, naplno si jich užívali, především na večírcích.

Jenže pak Mary Jo otěhotněla. Přestala navštěvovat večírky a brát drogy, ale její muž už na nich byl v té době závislý, a tak ani s nimi, ani s večírky neskoncoval, což se Mary ani trochu nelíbilo. Pokaždé když se odněkud vrátil, pohádali se. Pak byl vždy chvíli klid, Joey se snažil „sekat latinu“, aby se pak opět utrhl ze řetězu na nějakém dalším večírku. A tak to šlo pořád dokola. Mary Jo nezbývalo než doufat, že se něco změní, až se narodí jejich prvorozená dcera.

Náprava nepříšla

Ale bohužel. Ačkoli se Joey snažil být dobrým otcem, kokain ho stále přitahoval a Joey se mu rád oddával. Pro Mary Jo to bylo velmi těžké období, příbuzní nic netušili a nezbývalo než předstírat, jak šťastná jsou rodina. Mezitím Mary Jo otěhotněla podruhé, a když se u nich doma nic nezlepšilo ani po narození syna, usoudila, že by možná pomohla změna prostředí. Přestěhovali se do jiného domu, nedaleko od toho původního, a Mary Jo získala pocit, že teď mají konečně prostor pro nový začátek.

Jenže Joey byl nepoučitelný a v drogách se utápěl čím dál víc. Přišel čas přiznat barvu a svěřit vše rodině, hlavně tedy Joeyho rodičům. Ti mu společně s Mary Jo „položili nůž na krk“, aby šel okamžitě na léčení. To už Joey souhlasil a nastoupil na odvykací kúru. Dětem řekli, že tatínek odjel do disneylandu. Dcera později v dokumentu o svých rodičích vzpomínala, že tehdy nechápala, proč nemohla do disneylandu s tátou.

Po odvykací kúře se Joey vrátil domů jako znovuzrozený. Mary Jo měla velkou radost, že má svého manžela zase zpátky, ale bohužel pro ni byl Joey okouzlující až moc a byl si toho dobře vědom. Pečoval o sebe, byl statný, opálený, v blízkém okolí měl pověst milujícího otce. Jeho charisma zářilo do dálky.

Zvrat v rodinné idyle

Joey pracoval v blízkém autoservisu a zdálo se, že se život rodiny obrací k lepšímu. Až do 19. května 1992. Toho dne odešly děti jako každý jiný den do školy, Joey byl v práci a Mary Jo se rozhodla, že konečně natře lavičku na zahradě. Na její renovaci se chystala od podzimu. Během natírání uslyšela zvonek u předních dveří. Stála tam mladá dívka.

Zeptala se, jestli je Mary Jo paní Buttafuoco, a když Mary Jo přisvědčila, představila se jí jako Ann Marie a prý jí přišla oznámit,